

der maatte komme til Stede indenfor Industrien, naar man saa pludselig lod Kronen gaa op. Man kan saa i alt Fald ikke bagefter komme og sige, at Industrien ikke har sagt til i Tide, og man kan ikke uden videre skyde de Vanskeligheder fra sig, som er blevet Følgen af, at man baade har en forceret Krone-deflation og samtidig nægter at skride til de Foranstaltninger, som skulde være det midlertidige Værn, i Ly af hvilket Industrien er atter kom paa Niveau med sine Omkostninger.

Naar det ærede Medlem Hr. Himmelstrup derfor slaar dette fast i Dag, saa mener vi, at det ikke er saa mærkværdigt; det minder derimod om det beklagelige og mærkværdige Resultat af den Undersøgelse, der fandt Sted i Industriudvalget vedrørende Tekstilindustrien, hvor man til Slutning fra Ministeriets Side efter lange og trange Forhandlinger fastslog, at den egentlige Hovedaarsag til Misèren i den danske Tekstilindustri var, at dens Omkostninger laa 20 pCt. for højt. Da dette var Udgangspunktet og maatte være Aarsagen til hele Misèren, saa synes jeg, at baade denne Fremdragen af denne Kendsgerning og den Understregning, som det ærede Medlem Hr. Himmelstrup, der jo ogsaa har været Medlem af Industriudvalget, har givet her i Dag, i og for sig er ret overflødig.

Men hvis det ærede Medlem vil se paa den Beretning, der er givet af Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeningers Skotøjsfabrik, altsaa Fællesforeningens kooperative Skotøjsfabrik, saa vil han se, at den Bevægelse, som har ødelagt den øvrige, frie Skotøjsindustri, ogsaa gør sig gældende i den kooperative Fabrik, og gennem dennes Erklæring faar man det bedste Indblik i, hvilke Faktorer der spiller ind i denne Bevægelse. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg af denne Beretning citere følgende, som Fabrikken skriver: at ogsaa den „paa Grund af den ualmindelig skarpe udenlandske Konkurrence er blevet tvunget til at indskrænke Produktionen til under Halvdelen af den normale“, og der tilføjes saa meget karakteristisk og interessant: „At fremtvinge en Forøgning af Produktionen igennem billigere Priser kan under de nuværende Forhold kun muliggøres ved en betydelig Forringelse af Fabrikatets Kvalitet, hvilken Udvej vi foreløbig skyer os ved at benytte“.

Efter hvad jeg har faaet frem af Oplysninger og Arbejdet i Udvalget, med Modtagelse af Deputationer baade fra Industri, Handel og Grossister, saa er det, der er ved at foregaa nu, netop dette, at Udlandet,

benyttende de skiftende Moder, er kommet ind paa at sænke hele Kvalitetsniveauet i den internationale Skotøjsbranche. Man kan bebrejde den danske Skotøjsindustri mangt og meget, man kan maaske ogsaa bebrejde den, at den arbejder med noget for høje Omkostninger, som maa være Følgen af den pludselige Deflation, men man kan ikke bebrejde den, man bør i alt Fald ikke bebrejde den, at den arbejder for godt overfor den Konkurrence, der er sat ind, navnlig fra Czekoslovakiet, men ogsaa fra andre Lande. Man fører jo fra disse store Industrielandes Side den bevidste Politik at lave Varerne saa daarlige som muligt, ganske vist ogsaa saa billige som muligt, for hvert Øjeblik at kunne slaa Moden om og derved forøge sin Afsætning. Fodtøjet maa ikke holde for længe, Moden skal skifte hurtigt, Aftrækket blive saa stort som muligt.

Inden den danske Industri bekvæmmer sig til at gaa ind i slige Forhold, hvad altsaa ogsaa Fællesforeningens Skotøjsfabrik undslaar sig ved — og jeg haaber, at dette ikke skal blive Resultatet foreløbig —, synes jeg, det er paakrævet fra Statsmagtens Side, at man giver den solide, den ærlige Produktion, om jeg saa maa sige, et midlertidigt Værn til at komme paa Niveau, til at opretholde den Standard, den nu en Gang er baseret paa. Jeg er sikker paa, at det i Længden vil være det billigste for Forbruget at købe disse mere solide danske Varer, om hvilke det fra Handelens Side er forklaret os i Udvalget, at de er absolut bedre end de udenlandske — det var maaske desværre deres Fejl i Øjeblikket, de holdt for længe, de holdt saa længe, til Moden igen var skiftet om, og dette var en medvirkende Aarsag til, at den udenlandske Konkurrence var blevet saa kæmpemæssig, havde taget saa lavineagtig Fart, som Tallene jo viser.

Det ærede Medlem kan ikke komme bort fra disse Tal. En Kendsgerning er det, at i 1913 havde Danmark og Sverige omtrent samme Skotøjsimport, og nu har vi pr. Maaned samme Import som Sverige har pr. Aar. Altsaa, vi har pr. Maaned samme Import, som vi i 1913 i normale Tider havde aarlig. Dette Misforhold maa tyde paa, at der gør sig ganske specielle Forhold gældende, og disse Forhold er kort fortalt disse, at jo mere de øvrige Lande lukker for deres Markeder, des mere bliver det resterende aabne Marked, det danske, Genstand for en Indkastning af Overproduktion af Udskudsvarer, som ikke blot ødelægger vor Produktion, men bringer en saadan Korruption ind i Handelen, at